

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT

Utkommer hvarje Söndag

Pris för helt år 4 Rdt. B.^o

Enkla. N^o.

säljas icke.

SÖNDAGS MAGASIN

N° 10

Gotheborg, Söndag d. 11 Mars. 1849

I Qvar.

Willebrädstjufwarne.

(Forts. fr. föreg. N^o r.)

När skymningen hotade att insfalla, bemärkte vår fromme betraktare en wagn komma gatan utesfater. Den war dragen af en skimmel och på den smala stitbrådan hade mäster Flur och Grütz tagit plats. Skräddaren styrde hästen och kopyarslagaren satt bredwid sin samrat inhölsd i en stor kapp. När de kommo till grannskövet af wårdbohuset, syntes d resandes mening skiljaktig. Kopyarslagaren gjorde min af att willa hålla stilla, ty han försökte till och med att rycka tyglarne från kuffen, som med lifliga ord och åtbörder tillbakawisade hans anspråk. Grütz, som för att sluta af hans wacklande ställning, måste en längre stund hafwa quarstannat hos mäster Schabsack, än som för den närwarande expeditionen syntes rådligt för skräddaren, gjorde alltid starkare remonstrationer. Men han skulle swärtilgen segrat i anseende till nålkonstnärrens alltid färdiga tunga, hade ej någon, till mäster Grütz' förmån, lagt ett o-wederfägligt argument i wägskålen. Denne Någon war ingen annan än skimmeln, hwilken, trots all konst af sin sty-

rare, i majestätisk gång tog sin väg åt stallet, sättande sig öfver stråddarens heftiga pistslag och förolämpande skällsord, med det segerrika lugnet af en äkta Stoiker. Stråddaren gjorde, lift magiern i Molando Furioso, då

Trots alla pistrapp, alla ryckningar på tygeln

Det lata djuret ej upplyfter hufvudet,

utaf nödwäntigheten en dygd och förde wäl ej en röswad skönhet, men dock wår ärlige, försupne kopparslagare berigenom lyckligt till dörren af wårds-huset, att han lemnade honom sin fria wilja. Den länge Jakob skydade sig, utan att afswakta husets dräng, att införa den fyrbenta kamraten i stallet.

Wården hade basom sitt fönster ej förr sett främlingarnes ankomst, än han öppnade det för att esterse, huru det kom sig att sparwarue, som froshade på hans gödselhög, flögo upp med ett ängestfret och att den der residerande tuppen, afbruten i sin behagliga hwila, utflötte ett ljudligt kufeliku. När länge Jakob återwände från stallet, winkade honom hans fromma husbonde till sig och började ett kort samtal, som, för att sluta af Jakobs fiffiga ansigte, måste hafwa warit uppbyggligt. Denne begaf sig genom bakdörren till gäststugan, der de båda främlingarne redan fattat post.

— St, började kopparslagaren, i det han såg på uret — först kl. half fem, och wi hafwa tid till kl. sju; det wore en skön förnöjelse der ute i

— På wägen till Spindelfingen i detta wäder, inföll stråddaren rastt i det han trampade kamraten på tårna.

— Jafå god! herrar, sade Jakob, i det han trådde närmare, er resa går till Spindelfingen? Om jag tordes bedja er, wore det mig rätt kärt, om I togen mig med. Jag är ingen tung passagerare och skulle ännu i afton wilja resa.

De resande sågo förläget på hwarandra och wisste ej hwad de skulle swora.

— Hwad skall ni göra i Spindelfingen, frågade wården Jakob med nådswis min.

— Öra den swarta Weikätther ett besök.

— Hwarföre ej den gamla heran? frågade wårdsinnan spottst, som spöfslatt med att skala, satt på ngusbänken.

— Sen skall laga min ko för den blå mjölken, swarade Jakob, och i dag är det Fredag; om jag ej besöker henne i dag, så hjälper ingenting.

— Hjelper ingenting, om I besöken henne, sade stråddaren.

— Så, sade wårdsinnan! I stadsherrar förneka nu allt, hwad ni ej sjelfwa kunnen göra. Men saunt är det dock. När för en tid sedan våra orar woro förhärade genom den enögda Zigenaren, har hon hjälpt oss.

Stråddaren wågade ej motsäga denna auktoritet och brummade blett något om dumt bondfolk. Han uttänkte ett och an-

nat skal för att få den enwisa flyngeln att följa med, då framför fönsterna en gäll quinnoröst upphöjde följande sång:

Hwad jag ej welat, hwad jag ej bort

Hafwer af swaghet likwäl jag gjort.

Ät hur mitt hjerta klappar och slår,

Ät huru pulsen går!

Långt bort till friget gosen min ser,
Honom jag tror och kärlek warmt swer.

Kem så en jägare till mig in

Sade: stupad är wårnen din.

Jägaren, som så listeligt ljög

Listigt om natten intill mig smög,

Stannade der till ljusande dag,

Till klockans sjunde slag.

Då när i fönstret solen steg klar,

Skenet af månen mattare war,

Uti en buske trumma jag hör,

Något sig deri rör.

Fyra soldater komma der ut,

Fem, sex, sju — nu är det wäl slut.

En är så blek, han har många sår

På trycker den stackaren går.

Jägaren wid hans sida nu går.

Swärligen läker denne hans sår.

När han sår se mig, sjunker på stund

Gosens min neder på jordens grund.

Jag typer honom på blekan mund,

Han mig bortjagar just som en hund.

Jägar'n mig släpar i stogen in

Wildfint i hjerta och sin.

Han mig nu sätter på hästen opp,

Hu, så det hwiner i fullan galopp;

Öfwer allt jag nu spanar ett ljud:

Leuwe då jägar ns brud!

Såsom jag nu beskriswit och sagt,

Så går till aftonen brusande jagt.

Då jag waknar på kammaren opp

Sätter till böden mitt hopp.

Hwad jag ej welat, hwad jag ej bort,

Har dock af swaghet likwäl jag gjort

Ät, hur mitt arma hjerta nu slår,

Ät, huru pulsen går!

— Har hin ende fört den förbörda heran hit, ropade värden, som just kom med en styrkebryt utur källaren; gå ut och jaga henne från bänken, befalte han husdrängen. Men denne, som väl visste hvem han egentligen hade att lyda, wärlade en blick med wärdbinnan, som ej för förnummit sin mans hotande ord, än hon höjde sig och med stickligare wältalighet, än wi här kunna teckna, antyde honom, att den arma gamla hustrun ej allenast ej skulle jagas från stenbänken framför huset, utan att till och med en plats skulle åt henne inrymmas bakom spisen. Sedan hon uttalat detta beslut, tog hon sjelf en stol och satte den på den betecknade platsen.

— Jag will se, fortfar hon nu, hvem som ifrån min ugn bortjagar denna quinna? Och du har minst anledning dertill; tänk bara på orarne.

— Som jag sjelf kurerat, inföll värden, som gjorde sig en min af att hos sig och andra wärlade ej allenast för så, utan också för menniskor.

(Fortsättning.)

Slåberna göra ej Mannen.

I Paris gifwes det ett slags kaffehus, der på söns och högtidodagar musikanter sammanträffa, som önska blifwa engagerade. Ansökare af baler, musikalka soiréer insinna sig här och öfwerenskomma med dem om en afgift för aftonen, proportionerad efter wirtuosernas talang. Sällan går appointemanget till mer än 3, 4 å 5 fr.

För kort tid sedan begaf sig direktören för en bal till en sådan musikbyrå för att söka en första stol. En gammal man med hvitt hår och klädd i dåliga kläder, erböd honom sin tjänst. Ni är för gammal, min wän, sade baldirektören; ni duger ej för mig. — Försök, swarade den gamle, i det han afflog det snus, som fallit på klåberna. Tag mig mot tre fr. för aftonen. Ni skall ej ångra det.

Direktören lät öwertala sig. Fiolisten tog sin stollåda under armen, tog afsked af kamraterna, som ännu wäntade på ansökning, och fatt två timmar senare i full orkester.

De wanliga besökare af denna balort, som woro wana wid de gnällande sönderlitande tonerna af en ufel frogmusik, blefwo stående förwånade, då de på en gång; midt i detta förra kaos af toner, i detta disharmoniska sammanspel af åfkilliga instrumenter, fingo höra såsom genom ett trolleri rena ackorder och melodios musik. Allas ögon rigrades åt orchesteren och med en nästan religiös beundran hörde man på den lilla, gamla mannen med de glesa, hwita håren, hwilken ingen kände.

Plöfsligt framträdde en ung student, som annars umgicks i goda sällskaper, men här dansade med en mindre wäl känd quinnerson. Han hade igenkânt den gamle spelmannen. Ett fröjdesrop genomgick hela församlingen, dansen afbröts och den goda gamla mannen med sin stol, på hwilken tårarne stodo i ögonen af bara glädje, fördes i triumf genom salen.

Gubben, som åstfåde sitt infognito och många gånger låtit sig engageras bland dåliga musici, war Paër, Carl X:s kapellmästare.

Kaliforniens rikedom på Guld.

De spanska och engelska äfventyrarnes Dorado, det ifrån Sir Walter Raleigh till Humbolt och Schomburgh förgäfwes sökte och berföre af dessa tvenne senare till sagornas rike förwärlade guldland, är i våra dagar upptäckt. Det är ej drömbilden af en uppjagad fantasi, det är förwerkligad sanning. Guldsjön tillhör ej längre Platos Atlantis eller Tomas Moores Utopien; den bestimer sig i ett land, dit våra steyp segla, till hwilken inwånare i vår alldagserld kunna komma. Den hwälfwer sina guldsandswågor på jordens yta, och man behöfwer blott utsträcka handen, för att sätta sig i besittning af guld. Kalifornien heter det wälsignade land, der guld flyter som watten och dit alla önsningar rigtas, sedan det gamla året ändades med upptäckten af dess förwånandewärda rikedom. Året 1848 började under sorg och nöd och en stor del af desamma förlöt under kamp och oro. När det skulle tilländalöpa, wände freden åter, upptod förtroendet ånyo och omätliga statter ongifwa dess minne med guldene sten. Man tänkte, det har gjort nog revolutioner, då det förändrat regeringöformerna i nästan hela Europa; men de politiska omsörtningarne woro ej de wigtigaste af dess gerningar. Guldrevolutionen skall förändra wärdemätaren i hela den bildade werlden och bringa werlden på en ny bana af framsteg.

I Europa war man först mistrogen i afseende på de kaliforniska berättelserna, men utförligheten, fullständigheten och mångfalden af de berättade enskiltigheterna förminskade smånigom twiflet, tills presidenten i Förenade Staterna å embedets wagnar bekräftade sagan, och nu kan den underbara rikedom af det kaliforniska guldet ej längre sättas i twifwelsmål; man måste nu undra, att det så sent blifwit funnit. Nu hafwa Nordamerikanarne lagt hand wid upptagandet af de dyrbara statterna. Kalifornien swärmar af stättgräfware, och alla sina hyad de söka. "Paktosif sand", säger ett bref från San Blas wid wiken af Kalifornien, har redan upphört att vara guldsand; guldwerken i Mexico betäcka knappast kostnaderna för drifwundet deraf; men i Sacramentos hädd och wid dess strand ligger guld i sådan mängd, att det

Guldvaskning i Kalifornien.

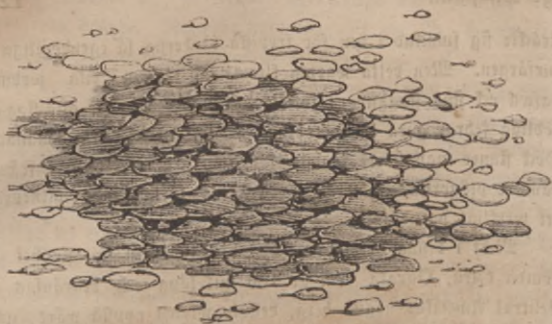
ännu ej kan utvinnas. Man har funnit guldfimpar, som äro stora nog att deraf göra hela sonungakronor. Många, som om morgonen ingenting egde, utom sin arbetskraft, inga verktyg, utem sina händer, hafwa före solens nedgång sett sig i besittning af större egendom än de under verkliga förhållanden funnat förvärfa på flera år i ett annat land.

Det sätt, på hvilket Kaliforniens flatter blifvit lagda i dagen inför människornas begärliga ögon, är lika romantiskt som hela saken. Under loppet af 1847—48 byggde kapten Sutner en såg wid en syblig biflod till Sacramento, som är befant under namnet den Amerikanska gosseln. Han utvaskade de en gräs bred wid dammen, för att förse densamma med watten. När han war färdig dermed, berättar en Amerikansk journal, visade sig, att rännan, genom hvilken watten inläpptes, war för smal, och för att spara tid och möda, uttoges hjulet och hela det församlade wattenförrådet inströmmade på en gång i rännan. Till följe af detta hastiga genomströmmande blef gräset bredare och djupare, och dessutom hwad byggmästaren ej åsyftat, utpreste betten

och flera rena guldkorn visade sig. Kapten Sutner förstod sig på betydelsen af detta, behöll hemligheten för sig sjelf och lät på en kort tid samla en betydlig mängd af den ädla metallen. Gemellertid blef den snart förrädd och inom några månader hufvudsakligt sig hundradetals Indianer och hvita med guldsökande i den frugliggande nejden.

Guld fanns i öfverflöd i biflodernas bäddar, på stränderna af Sacramento, i bergens krevor och i slättmarkens sand. Till en del war guldets grofornigt, tillfäst med jordpartiklar, till en del i blad förbundet med quarz. Största delen war rent guld i forn och klumpar till $\frac{1}{4}$ kils wigt.

För närvarande, säger ett bref från Monterey, löper seltet genom landet och gräver guld utur jorden, såsom tusen wilde swin böla i skogen. Mången vinner dagligen 8—10 uns, det är 300 å 400 R:dr swenst, de flesta åtminstone två. Andra låta de wilde Indianerna söka. Sålunda hufvudsakligt en man 60 Indianer och vinner en dollar i minuten. De wilde Indianerna kunna ej guldet värde och andra, hwad bleksuiftena göra der-

Guldsand.

med. De gifwa ett uns guld för lika så mycket pögladt silfwer, några glasperlor eller ett glas grogg, och de hwhita sjelfwa gifwa ett uns och mer för en butelj brännwin eller en pung tobak. Jag känner sju män, som arbetade wid sleden 7 veckor och två dagar, med biträde af 50 Indianer. På denna tid wunno de omkring 200,000 R:dr swenst mynt. Jag känner två personer, som arbetade tio dagar och under denna tid förtjente 6000 R:dr. Jag skulle ej tro dessa historier, om jag ej wore öfwerthygad em de nämnde personernas trovärdighet.

Guldet fäs på det ursprungliga sättet, i det att man rens-

Guldsis blandat med quartz.

gjör jorden i temusat, trädfålar eller indiska forgar. Öfwerhuf wubtaget förtjenar en arbetare dagligen 60 R:dr. In djupare man gräfwer, desto rikare är bytet. Derwid bör märkas, att blett hälften af guldet fäs på det uuygijna sättet. Med nödiga förbättringar och medelst quicksilfwer skulle man winna dubbelt så mycket.

Guldblåd blandat med quartz.

Bergen äro i alla riktningar undersökte och i alla backar har man funnit guld, så att 3—4000 mennister med fördel derwid kunna användas. Dessutom har man funnit platina i betydlig mängd. Fem mil från den öfwan emtalte quarnen har man

Guldkrystaller.

funnit betydliga silfvergrufvor. Äfwen jern stunes i myckenhet, som gifwer ända till 85 p. c.

Till följe af dessa upptäckter är utvandringen till Kalifornien naturligtvis ganska betydlig. Ensamt från Newyork seglade på tre veckor 24 skepp till gulderlandet, och tillloppet af främlingar war så stort, att agenterna måste tillbakawisa 700, som anmält sig. Snart skall äfwen Europa göra sitt bidrag af utvandring till Kalifornien. England har redan bitfördt flera fartyg och bilbat ett actiefällskap för samma ändamål, o. s. w.

Men äfwen denna guldfieber skall nå sitt slut. Öfverflödet af guld skall bota det derigenom frambringade onda. Den kostbara metallen skall i hela werlden falla i värde, såsom den fallit i Kalifornien, ty guldet är blott dyrbart i den mån, det erbjuder medel att förskaffa sig föda, kläder och alla lifwets bequämligheter. För att förekomma detta har man redan i Franciska hållit en sammankomst, der man beslöt att fastställa guldfäst som gångbart mynt till 16 dollars per uns. På Förenta Staternas mynt i Filadelfia, dit den första fändningen från Kalifornien ankom d. 3 Dec. har det kaliforniska guldet underkastats prof. Det gifwes tvenne slag. Det ifrån de torra gräfningarne består af foru af 1 å 2 pences wigt; det andra, som winnes i sumpiga trakter, består af guldblåd, af hwilka 6 å 7 gå på ett gran.

Dem af våra läsare, som möjligen själwa skulle wilja hafwa lust att draga nytta af Kaliforniens guldrifedom och utwandra till det förlofwade landet, wilja wi anwisa dem ginaste wägen. Hastigt går man från England till Kalifornien på de westindiska ångfartygen, som hwarje månad hafwa förbindelse med Chagres med näset wid Darien, och derifrån till lands öfwer Panama. Afgiften på de ofwannämnda bremer fartygen är 200 å 120 thaler.

Two nätter i Mexiko.

Med spänd wäntan war jag kommen till Mexiko, hwars naturskönhet man så ofta loördat för. Dock sann jag och min kamrat Nerwille, och tämligen bedragna, då wi uppnådde hufvudstaden utan att hafwa sett något, som, med undantag af partiernas i provinserna Vera-Cruz, kunde rättfärdiga de inspirerade skildringar, som man gjort och om Mexikos under. Först på något afstånd söder om Mexiko fick landet plössligen ett annat utseende och uppylde alla våra förhoppningar. Dalarne woro smyckade med skogar af palm, orange, citron och bananas. Bergen förlorade sig i molnen och bildade med det af stora swalg genombrutna landet en gigantisk terrassform, öfwer hwilken himmelen ut-

sträckte sig smyckad i den för tropiska länderna så egenomliga azurfärgen. Men detta warma klimat och denna rika jordmån hafwa och sina fluggfåglar; insekter, krypande djur af alla slag och dödliga febrar göra landet obeboeligt för årets åtta månader. Dock finner man större landskräcker, som äro alldeles fria från de nämnde plågorna, och dessa äro i deras förtrollande naturpragt ett werkligt paradys.

Midt i denna herrliga nejd, i denna genom sin skönhet berömda delen, Oaxaca, som är 180 mil lång och begränsas af Central Amerikas högsta berg, beslöt wi att uppså wårt nattläger. Då städer, byar och i allmänhet menniskoboningar äro sällhyta i dessa af främlingar så sällan besökt länder, så hade wi want och att tillbringa natten under bar himmel, och wi belönades för denna obehaglighet rikligen genom den herrliga ansikten af en tropisk natthimmel; ty i den rena atmosfären syntes och stjernorna wara af underbar storlek, och strålande på himmelens mörka grund öfverstrålade de forsets majestätiska stjernbild.

Vi reste efter merikansk sed med ett tämligen stort fällskap, som bestod af ett halft dusin mullsköner med deras drifwore, en kock och två tjenare. Under det dessa sednare upphängde våra sofmattor i de nedra grenarne af ett träd, uppjorde war kock en eld, för att steka en leguan som wi skjutit under dagen. Anblicken af det fula djuret, som öfwer den flammande elden wändes på stekspettet, hade funnat förderiwa appetiten äfwen för den hungrigaste. Dock wi wiste af erfarenhet, att det ej gifwes någonting läckrare än en stekt leguan, och låto densamma och wäl smaka. Derpå klättrade wi upp i våra hängmattor. Merikanske utsträckte sig på marken med sadlarna under hufwudet, och snart lågo herrar och tjenare i djup sömn.

Snöet midnatt wäcktes jag af en oberäfflig känsla af behag och beklämning, och jag bemärkte, att ifrån den nedra utgången af bergskreswan, der wi wore, tjocka, giftiga dunster framträdde till oss, dunster, som wantligen hafwa gula febern till följe. I detta ögonblick föreföll det mig, som om ett slags moln sänkt sig ned på mig och med tusende nålspetsar stöckit mig på händer, ansigte, ja kroppens alla delar, som ej kunde skyddas medelst en tredubbel betäckning. Nachmånsigt utsträckte jag armarne och fattade, då jag sammanslöt händerna, hudratsals mullstofs, som i otroligt antal förbrukade luften och genom sina förmjade stug förorsakade en odräglig smärta.

Nerwille, hwars hängmatta war uppsatt några steg ifrån min, gaf snart ett tecken till lif. Jag hörde honom slå omkring sig, swärja och strika, allt med en listighet och en kraft, som jag i ett annat läge skulle hafwa funnit lösligare. Wår ställning war och ingenting mindre än rolig, ty muskitesstungen och de quäswandade dunsterna hade författ mig i ett tillstånd af feber. En kände-

jag mig glöbände het, än iskall. Min tunga var förtorkad och min hjerna brände. Nerwille hade sprungit ur sin hängmatta och ropade i förtviflan på mulåsnedrisvarne.

I detta ögonblick hördes några steg ifrån mig ett så genomträngande skri, som blott den högsta ångest kan frampressa. Jag sprang utur min hängmatta, och knappast stod jag på marken, förrän två hvita, smala quinnogestalter med vindens snabbhet hastade förbi, utstötande hjerterfärande skri om hjälp. I detsamma sågo vi tre eller fyra svarta djur stunda efter dem. Dessa hade väl ett slags meneflig gestalt, men deras utseende var så ewanligt och wederbärdigt, att sammanträffandet med dem i mörkret, och i wilda stegen ej just hade något uppmuntrande. En sekund stodo wi orörliga af förskräckelse, men ett förnyadt genomträngande skri återgaf oss hela vår själönärvaro. En af quinnorna var tillfälligtvis eller af mattighet fullfallen och hennes kläder woro redan i dessa spåken eller djeflars wåld, då Nerwille störtade på ett af dessa odjur och gaf detsamma en dugtig stöt med sin knif. I samma ögonblick war också jag anfållen af ett dybligt djur. Våra skarpslipade knifwar kunde söga uträkta, då de med möda genomträngde deras hårda, med långt hår försedda hud. De deremot pressade oss i sina långa starka, håriga armar, wid hwilka de hade händer och fingrar, hwilkas naglar woro så starka och starka som örklar. Jag kände de förskräckliga klorna tuborras i mina suldror och odjuret tryckte mig, såsom björnar brukar, hårdt till sitt bröst. Dess orona, sinande andedrägt slåfode mig i ansigtet, och äman wisade sitt raseri genom tändernas sammanbitande, genom ögonens hwälfvingar och ansigtets förwridning. I min högsta förtviflan ropade jag Nerwille till hjälp; dock han war, oaktadt sin jättestyrka, så wannäggig som ett barn i sammen på sina förskräckliga motståndare. Jag såg honom på några stegs afstånd ifrån mig förswara sig mot två sådana, i det han nästan öfwermensligt ansträngde sig att återtaga sin knif, som fallit eller blifwit riswen honom utur hans den.

Du skall bekomma din beskärda del, ropade jag, i det jag med förtviflans kraft stötte min knif i motståndarens sida. Denna triumf kostade mig dyrt. Odjuret utstötte ett smärtans skri och tryckte mig dubbelt så hårdt mot sin afskwärda kropp. Dessa starka fler trängde ännu djupare in i min rygg och sönderstöt min kropp. Denna smärta war så odräglig, att mina sinnen höllo på att öfwergefwia mig och sänka mig i wannagt. Då dånade ett dugigt skott, beledsagade af wilda skri och larm. Wid detta owäfen förskräcktes odjuret, som war nära att quäfwia mig. En arm for öfwer mitt ansigte. Sedan följde en blirt, en knall och omedelbart derpå ett förskräckligt skri. Jag föll till jorden, befriad ifrån min motståndare, men utan medwetande.

När jag kom åter till mig sjelf, fann jag mig utsträckt på

några täcken, som woro underbäddade med löf. Det war ljus dag. Luften war uppfyllt med blommors wälluft och Kolibri glänste i solen.

Republikanska Fortepianos.

Kort efter sista republikens utbrytande annenserade en instrumentmakare ett parti fortepianos, på följande sätt:

"Egalité, Liberté, Fraternité. Efter denna med all rätt under vår tid så djupt uppfattade dewis har jag försärdigat ett antal ytterst goda fortepianos, hwilka i ordets egentliga mening besitta dessa egenheter, på det sätt, att de äro fullkomligt lika genom alla oktaverna, bertill hafwa en fri stön ton och lemnas till ett i sanning broderligt pris.

En äkta Engelsman.

I England dog för kort tid sedan en affomlig af den stora Newton, wid namn Ncher. Denne beshynnerlige man testamenterade sitt fört i Wiltshire åt spindlar, nattuggler och foglar. Han gjorde nemligen det försogande, att efter hans död stottets dörrar skulle stängas, men fönsterna deremot hållas öppna. Man har efterkommit denna den afidnes önskan, så mycket mer, som efter engelska lagarne ett testamente aldrig kan rubbas.

Bottenköst djup.

Emellan Potsdam och Berlin, der man för närwarande anlägger jernväg, her man träffat på ett sumwigt ställe af 60 fets längd. Man arbetade derpå hela hösten, utan att kunna fylla detta djup. Det är otroligt, men dock sant, att 60—70 stora wagnar under hela denna tid användas, för att framföra gens och jord till fyllning. Hwarje morgon war hela föregående dagens arbete förswunnit. Hålet hade, då detta skref, kostat 18000 thaler, och war ännu ej igenfylt.

Benjamin Franklin, en gång sjelf arbetare och i som sådan bättre kända sina kamraters tillstånd än mängen annan, sade, då dessa, uppretade af orofistare, försökte att göra sina fordringar gällande: "Wänner och kamrater, när Per eller Pål pratar om, att I sinnen komma på grön quist, utan genom slitigt arbete och wislig sparsamhet, så hören icke på honom, ty han är en lögnare och giftblandare". (Således och icke annarslunda tänker den förnustige arbetaren!)

Weißberg & Peterfens officin, 1849.

Höffa No. nigrifves den 18 Mars 1849, N. 7 f. m.

Guldgrävarne i Kalifornien.